

«ԳԱՂՏՆԻ ՌԱԶՄԱԿԱՆ ԿՈՄԻՏԵՆ»՝ ՈՐՊԵՍ
ՆԵՈ-ԲԱԱՍԱԿԱՆՆԵՐԻ ԵՏՆԱԲԵՍ

Միրիայում Բաաս կուսակցության գաղափարախոսության հիմքը դրվել է դեռևս 1940թ. Միշել Աֆլակի¹ և Սալահ ադ-Դին ալ-Բիտարի² գաղափարների հիման վրա, որն իր շուրջը հավաքեց հավատարիմ ուսանողների մի փոքրիկ խումբ³, ինչպես նաև սահմանադրության դրույթների հիման վրա, որի առաջին էջին գրված է հետևյալ կարգախոսը. «Միացյալ արաբական ազգ հավիտենական առաքելությամբ: Արաբական Վերածննդի կուսակցություն, ազգային, ժողովրդական, հեղափոխական շարժում, որը ձգտում է հասնել արաբական միասնության, ազատության և սոցիալիզմի»: Բաասը (Արաբական Վերածննդի Սոցիալիստական կուսակցություն, կրճատ՝ Բաաս, որն արաբերենից թարգմանաբար նշանակում է «վերածնունդ») հռչակեց այն երեք հիմնական արժեքները՝ «սուրբ եռյակը»⁴, որի համար կուսակցությունը պայքարելու էր. սոցիալիզմ, միասնություն (խոսքը արաբական մեծ միասնության մասին էր, որը ենթադրում էր միասնական արաբական պետության ստեղծում, որի համար ապարդյուն պայքարել է Արաբական պետությունների լիգան⁵), և ազատություն:

¹ Միշել Աֆլակը ծնվել է 1910 թ. Դամասկոսում՝ քրիստոնյա ընտանիքում: 1928-1932 թթ. նա սովորել է Սորբոնում՝ հումանիտար ֆակուլտետում: Հայրենիք վերադառնալուց հետո նա աշխատել է միջնակարգ դպրոցում՝ որպես պատմության ուսուցիչ:

² Սալահ ադ-Դին ալ-Բիտարը ծնվել է 1912 թ. մուսուլմանական ազդեցիկ գործչի ընտանիքում: Նա ավարտել է Դամասկոսի մանկավարժական ուսումնարանը, ապա սովորել Սորբոնում: Միրիա վերադառնալուց հետո Ալ-Բիտարը որպես ֆիզիկայի ուսուցիչ է աշխատել նույն դպրոցում, որտեղ աշխատում էր նաև Միշել Աֆլակը:

³ Այս մասին առավել ամբողջական նկարագիր է տալիս Բաաս կուսակցության անդամ, ինչպես նաև 1965 թ. Փարիզում Միրիայի դեսպան Սամի ալ-Ջունդին իր «Ալ Բաաս» աշխատության մեջ:

سامي الجندی، البعث، دار النصار النشر، بيروت، ١٩٩٦.

⁴ Ben-Tzur A., The Neo-Ba'th Party of Syria, Journal of Contemporary History Vol. 3, No. 3, The Middle East (Jul., 1968), p. 161-181.

⁵ Примаков Е., Конфиденциально: Ближний Восток на сцене и за кулисами (втор-

Ըստ Բաասի, արաբական աշխարհի ազատագրումն անհնար է առանց Պաղեստինի ազատագրման: «Պաղեստինում սիոնիզմի դեմ պայքարի ակտիվացման անհրաժեշտության» մասին Բաասը նշեց իր հիմնադիր համագումարի փաստաթղթում:

Բաասն առաջին քաղաքական կազմակերպությունն էր արաբական աշխարհում, որն իր գաղափարաբանական ու արտաքին քաղաքական գործունեության առանցքում դրեց հակասիոնիզմն ու Իսրայելի դեմ պայքարի առաջնահերթությունը⁶:

Բաասականներն իրենց առաջին քաղաքական հաջողությունների համար պարտական են Սիրիայի զինվորական ուժերին, որոնց հետ ունեցած մոտ հարաբերությունները թույլ տվեցին մասնակցություն ունենալ 1963թ. մարտի 8-ի հեղափոխությանը:

Բացի Բաասի հանդեպ ավանդական մոտեցումներից⁷ անհրաժեշտ է առաջ քաշել նա մի մոտեցում, որն անքակտելիորեն կապված է «ռազմական կոմիտեի» և դրա ստվերային գործունեության հետ: «Ռազմական կոմիտեն» ստեղծվել է մոտավորապես 1959 թ., երբ սիրիացի մի շարք սպաներ տեղափոխվեցին Եգիպտոս⁸: Դրա ստեղծման հիմքերը դրվել են այն գաղափարի վրա, որ Սիրիայի և Եգիպտոսի միավորումը, որի պատասխանատվությունը ընկած էր Բիթարի, Աֆլակի և Հաուրանիի ուսերին, թուլացրել է Բաասի դիրքերը և կազմալուծել կուսակցությունը առանց որևէ արժեքավոր բան դրա դիմաց ստանալու: Իրենց իշխանության շարունակականության միակ երաշխիքը կուսակցության գաղափարախոսության ներարկումն էր հասարակության տարբեր շերտերի մեջ՝ հատկապես բանակում: Դրան հետևեց սպայական անձնակազմի վերածումը կուսակցական գաղափարախոսության «դեսպանների», որը նպատակ ուներ զինված ուժերը վերածել գաղափարական բանակի և դրա ճյուղերում ամրապնդել կուսակցության ազդեցությունը: Իհարկե, կային նաև դժվարություններ. Սիրիային բնորոշ ցանկացած քաղաքական կազմակերպություն, նույնիսկ եթե նրա անդամները զինվորականներ են, հանդիսանում է երկփեղկ ժողովրդա-

рая половина XX- начало XXI века), Москва, 2012, с. 61-62.

⁶ Նույն տեղում, էջ 111:

⁷ Batatu H., Choueiri Y., Claessen E., George A., Mufti M., Moaddel M. և այլք գրել են Բաասի մասին՝ ներկայացնելով այն որպես սոցիալիստական, ազգայնական, սպայական և կամ ծայրահեղական կազմակերպություն:

⁸ Van Dam N., The Struggle for Power in Syria and the Ba'th Party (1958-1966), New York, 1973, p. 10:

վարական քաղաքական սուբյեկտ՝ այսինքն ունի որոշումների ընդունման և դրանք ուժի մեջ դնելու տարբեր քաղաքացիական և ռազմական ենթամարմիններ, ինչը գոնե տեսականորեն, հնարավորություն է տալիս ղեկավարների մի խումբը փոխարինել մյուսով, ինչպես նաև կուսակցության ներսում ստեղծում է զսպումների և հակակշիռների համակարգ: Մինչդեռ Բաասի՝ բանակում իրականացվող գործողությունների հիմնական նպատակն էր «վերնից» ամրապնդել «ռազմական կոմիտեի» իշխանությունը՝ փաստորեն գործի դնելով միակ և միացյալ փեղկի իշխանությունը: Կոմիտեի պարագլուխները հինգ ընկերներ էին, որոնցից երեքը ալավի էին՝ Մուհամադ Ումրան, Սալահ Ջադիդ և Հաֆեզ ալ-Ասադ¹⁰, և երկուսը՝ իսմաիլական Աբդ ալ-Քարիմ ալ-Ջունդի և Ահմադ ալ-Միր: Ավելի ուշ որոշ դրուզ¹¹ սպաներ նույնպես ներգրավվեցին կազմակերպության մեջ, բայց նրանք երբեք այդքան իշխանություն ձեռք չբերեցին, որքան հնգյակը: Կոմիտեն շուտով ընդունեց այն չորս կարևոր սկզբունքները, որոնք պիտի դառնային կազմակերպության գործողությունների ուղեգիծը.

- Բաաս կուսակցությունը Միրիայում է, հետևաբար կուսակցության կազմալուծումը այս երկրում նշանակում է կուսակցության առհասարակ կազմալուծում:
- Կուսակցությունը պիտի վերակառուցվի:

⁹ Ben-Tzur A., նշվ. աշխ., էջ 164:

¹⁰ Հաֆեզ իբն Մուլեյման ալ-Վահիհաշը ծնվել է 1930 թ. հոկտեմբերի 6-ին Միրիայի Լաթաքիա մարզի Կարդահա գյուղում: 1946 թ. նա տեղափոխվեց Լաթաքիա, իսկ հաջորդ տարի անդամագրվեց Բաաս կուսակցության գաղտնի խմբակներից մեկին: Իր դպրոցում նա բացեց Բաասի ընդհատակյա միություն: 1952 թ. Հ. ալ-Ասադն ընդունվեց Հոմսի ռազմական ուսումնարանի ռազմաօդային ուժերի ակադեմիա, որտեղ ստացավ լեյտենանտի կոչում: ԱՄՀ կազմավորումից հետո շատ բաասական սպաներ տեղափոխվեցին Եգիպտոս: Նրանց թվում Հ. ալ-Ասադը ծառայությունը շարունակում է Կահիրեում, որտեղ հանդիպում է Սալահ Բիթարին, Մուհամադ Ումրանին և Սալահ Ջադիդին և ստեղծում է բաասական գաղտնի ռազմական կոմիտե: 1971 թ. տեղի ունեցավ Միրիայի պատմության մեջ առաջին համաժողովրդական ազատ, ուղղակի գաղտնի հանրաքվե, որը Հ. ալ-Ասադին, պաշտոնական տվյալներով 99,9% ձայներով, հաստատեց որպես երկրի նախագահ 7 տարի ժամկետով:

¹¹ Դրուզները արաբալեզու էթնոկրոնական խումբ են, որը հանդիսանում է իսլամիզմի ճյուղավորումներից մեկը: Դրուզները բնակվում են Լիբանանում, Միրիայում, Հորդանանում և Իսրայելում:

- Կուսակցության նոր անդամներին պիտի հնարավորություն տրվի հասնելու կուսակցության ղեկավարող ղիրքերին, իսկ կուսակցության այնպիսի ղեկավարները, ինչպիսիք են Աֆլակը, Հաուրանին և Բիթարը, պիտի հեռացվեն կուսակցության ղեկավարումից, քանի որ նրանք են պատասխանատու կուսակցության կազմաքանդման համար:
- Միրիա-եզիպտական միությունը խրախուսող վարչակազմի կողմնակիցների հետ համագործակցությունը բացառվում է, բացառությամբ այն դեպքերի, երբ հանգամանքները դա անհրաժեշտ են դարձնում¹²:

«Ռազմական կոմիտեի» նպատակն էր Բաաս կուսակցության օգտագործմամբ հասնել Միրիայի կառավարմանը մինչև կստեղծեին «սեփական» Բաաս կուսակցություն՝ «ռազմական կոմիտեի» նախընտրած մարդկանցով, որոնք կապահովեն քաղաքական զարգացումների իրենց ձեռնադրումը: Սա պարզորոշ կերպով բարձրաձայնել է Ահմադ ալ-Միրը 1965 թ. Միրիայի ռեզիմնալ համաժողովի ժամանակ՝ իր խոսքն ուղղելով Միշել Աֆլակին. «Ինչպե՞ս թե՛ մենք չենք հավատում կուսակցությանը: Հենց մենք ընտրություն կատարեցինք հոգուտ նրա, որպեսզի այն իրականացնի մեր ցանկությունը, և մենք մեր կազմակերպությամբ հանդերձ իրականացրինք հեղափոխությունը հոգուտ նրա»¹³:

Չնայած, որ «ռազմական կոմիտեն» ակնհայտորեն կողմ էր ԱՄՀ կազմալուծմանը, 1961 թ. իրադարձությունների ժամանակ նրանցից ոչ ոք ելույթ չունեցավ ի օգուտ կամ ընդդեմ ԱՄՀ կազմից դուրս գալու: Նրանք ամեն կերպ պահպանում էին գաղտնիությունը: ԱՄՀ կազմից դուրս գալուց հետո կոմիտեի անդամները սկսեցին քայլեր ձեռնարկել իշխանությունը գրավելու ուղղությամբ: Մեթոդ ընտրվեց գոյություն ունեցող վարչակարգին անջատողականության մեջ մեղադրելը: Սակայն որպես ապացույց այն բանի, որ հենց իրենք են անջատողականները, կարելի է նշել, որ Ջասեմ Ալվանի¹⁴ և այլ նասերականների հետ սերտ համագործակցությունը անմիջապես դադարեցվեց, երբ պարզ դարձավ, որ Ալվանը և նրա հետևորդները ցանկանում են հետ

¹² Van Dam N., նշվ. աշխ., էջ 10:

¹³ Umran M., My Experience in the Revolution, Beirut, 1970, p. 18-19.

¹⁴ Հատկապես ԱՄՀ ժամանակահատվածում սիրիական բանակի նշանավոր սպա Ջասեմ Ալվանը ծնվել է 1928 թ.: Նա ծառայել է Դամասկոսի մոտ գտնվող Կատանայի ռազմաբազայում:

բերել ԱՄՆ կարգավիճակը Միրիայում¹⁵:

Փաստորեն կուսակցության հետագա պատակտման իրական պատճառը թաքնված է ոչ միայն գաղափարախոսական պայքարի մեջ: Շատ ավելի կարևոր էր դրա ի սկզբանե բաժանումը քաղաքացիական՝ Միշել Աֆլակի գլխավորությամբ, և ռազմական՝ «ռազմական կոմիտեի», թևերի միջև: Իրական իշխանությունը գտնվում էր ռազմական թևի ձեռքում¹⁶: Միրիայի հետագա պատմությունը կապված պիտի լիներ այս թևերի միջև ընթացող պայքարի հետ: Նույնիսկ Բաասի նախկին ռազմական թևը ի գորու չգտնվեց պայքարել «ռազմական կոմիտեի» սպաների դեմ, և դրա պատճառներից մեկն այն էր, որ վերջիններս աներևակալիորեն լավ էին կազմակերպված: Նրանց գործողությունները չափազանց համաձայնեցված էին և բանիմաց ձևով մշակված: Կարծում ենք՝ «ռազմական կոմիտեի» հաջողության հաջորդ պատճառն այն էր, որ կոմիտեն կազմված էր գերազանցապես Միրիայի փոքրամասնություններից և օգտագործում էր «արյան կանչի» գործոնը իր գործողությունները հաջողությամբ պսակելու համար: Աֆլակն ու Բիթարը նրանց անվանում էին «քուրբիյեն»՝ ծայրամասայիններ: Ավելի ուշ՝ 1966 թ. փետրվարից հետո, կոմիտեի ալավի անդամները կազմակերպությունից դուրս թողեցին դրա իսմաիլական և դրուզ անդամներին՝ դրանով իսկ ապահովելով քաղաքական և ռազմական մեծամասնություն:

Այսպես՝ գերակա դիրք ստանալով բանակում և այլ կուսակցությունների շրջանում՝ «ռազմական կոմիտեն» այժմ սկսեց պայքարը Բաասի ներսում:

«Ռազմական կոմիտեն» մշտապես կարողանում էր ներկուսակցական վիճելի հարցերում ձայների մեծամասնության հասնել: Բանն այն է, որ նրանք յուրաքանչյուր քվեարկությունից առաջ ունենում էին ներքին քննարկում կոմիտեի անդամների կարծիքների բարձրաձայնմամբ: Նրանց ներքին քննարկման ժամանակ ի հայտ եկած տարաձայնությունները երբեք չէին արտահայտվում կուսակցությանը ներկայացնելու ժամանակ, և բոլորը քվեարկում էին կոմիտեի ներսում ընդհանուր հայտարարի եկած որոշման համաձայն:

¹⁵ Van Dam N., նշվ. աշխ., էջ 10:

¹⁶ Ղարիբջանյան Գ., Հաֆեզ ալ Ասադը և ուղղիչ շարժումը Միրիայում, Երևան, 2012, էջ 23:

Կուսակցության ներսում խնդիրները սկսվեցին 1964 թ., երբ Մուհամադ Ումրանը հարց բարձրացրեց Աբդ ալ-Նասերի հետ բանակցությունները վերսկսելու վերաբերյալ: Այս տեսակետը բուռն քննարկման առարկա դարձավ և խստորեն մերժվեց ալավի սպաների՝ հատկապես Սալահ Ջադիդի կողմից, և կոմիտեի ճնշող մեծամասնությունը անցավ Ջադիդի կողմը: Այժմ արդեն, երբ կոմիտեի նեսում եղած ճեղքը այլևս հնարավոր չէր անտեսել, Ումրանն անցավ քաղաքացիական թևը և այնտեղ բացահայտեց «գաղտնի ռազմական կոմիտեի» գոյության և դրա ծրագրերի մասին: Այս իրադարձություններից հետո կոմիտեն ստիպեց Ումրանին լքել Միրիան, և նրան կարգեցին Մադրիդում Միրիայի դեսպան:

Աբդ ալ-Քարիմ ալ-Ջունդին մի անգամ այսպես բնութագրեց Սալահ Ջադիդին և Ամին ալ-Հաֆեզին¹⁷. «Սալահ Ջադիդը հրետանու հրամանատար է, ով երկար հետազոտում, գնահատում և հաշվարկում է հնարավորությունները, չափում հարվածի անկյունը և հետո միայն արձակում կրակոցը, իսկ Ամին ալ-Հաֆեզը հետևակային սպա է, նա նվիրված է և քաջ, բայց նա բավարարվում է սուրը հանելով և «ուր են նրանք» բղավելով»¹⁸: Սալահ Ջադիդը միշտ եղել է կազմակերպության ուղեղը: Բոլոր ծրագրերի հեղինակային իրավունքը իրեն է պատկանում, մինչդեռ Ամին ալ-Հաֆեզը եղել է այն միավորը, որը պիտի իրականացներ կազմակերպության այստեղ՝ Սալահ Ջադիդի գաղափարները: Ջադիդը Հաֆեզին պատրաստել էր՝ որպես ապագա առաջնորդ, որը պիտի լիներ կուսակցության «տեսանելի» թևում և ծառայեր կոմիտեի շահերին: Սակայն Ամին ալ-Հաֆեզը միշտ չէր, որ ցանկություն ուներ ենթարկվելու և խոնարհ կերպով կատարելու թվացյալ «ճակատային» դերը: Այստեղից էլ եկան նրանց տարաձայնությունները, և Ումրանին հեռացնելուց հետո նրանք իրենց ջանքերն ուղղեցին միմյանց դեմ: Այն առավել սրվեց 1965 թ. սեպտեմբերի Կասաբլանկայում կայացած համաարաբական գագաթաժողովից հետո, որին Ջադիդը չմասնակցեց¹⁹: Սակայն նրա բացակայությունը չխանգարեց նրան ալ-Հաֆեզին մեղադրանք ներկայացնել Դամասկոս վերադառնալուց հետո Կասաբլանկայում արված «սխալ արտահայտությունների» և «Միրիան

¹⁷ Ամին ալ-Հաֆեզը իսլամի սուննի ճյուղի ներկայացուցիչն էր:

¹⁸ Van Dam N., նշվ. աշխ., էջ 14:

¹⁹ Ղարիբջանյան Գ., Միրիական ուղղիչ շարժման առաջացման որոշ պատճառների շուրջ, 2001, էջ 30:

Նասերին վաճառելու ցանկություն ունենալու՝ համար²⁰: Այժմ կոմիտեն սկսեց ալ-Հաֆեզի կողմնակիցներին աստիճանաբար տեղափոխել քանակի պակաս կարևոր պաշտոնների:

Քանի որ ալ-Հաֆեզը սուննի էր, իսկ Ջադիդը՝ ալավի, քանակում ադանդավորացում՝ կրոնական պատկանելության վրա հիմնված սեպարատիզմ սկսվեց: Այս իրադրությունում հատկապես դժվարացավ պաշտպանության նախարարի ընտրության հարցը, քանի որ հարկավոր էր գտնել այնպիսի մեկին, ով ընդունելի կլիներ քանակի թե՛ մեծամասնություն կազմող ալավի թևի, թե՛ սուննիներից, իսմաիլականներից և դրուզներից կազմված ընդդիմադիր թևի համար: Միակ հարմար թեկնածուն դուրս եկավ Մուհամադ Ումրանը, ով և ալավի էր, և միաժամանակ ո՛չ Ջադիդի կողմնակիցն էր, ո՛չ էլ ալ-Հաֆեզի, քանի որ նրանք միասին էին իրեն հեռացրել իր պաշտոնից: Սակայն այս միջոցը, որ կոչված էր միավորել քանակի ուժերը, 1965 թ. դեկտեմբերից հետո էլ ավելի խորացրեց տարաձայնությունները՝ քանակը բաժանելով երեք խմբավորումի՝ Ջադիդի կողմնակից ալավիներն ու դրուզները (60%), ալ-Հաֆեզի կողմնակից սուննիները (25-30%) և Ումրանի՝ քաղաքացիական թևի կողմնակից ալավիները (10-15%), որոնց միջև լարվածությունը հաճախ հանգեցնում էր անհնազանդությունների²¹:

Որպես այս ամենի արդյունք պայքարը իշխանության համար վերածվեց կրոնակաքաղաքական և գաղափարախոսական պատերազմի, որն առաջացավ դավանաբանական կրքերի բորբոքման և համայնքային մտածելակերպի առաջընթացման արդյունքում: Այս պատերազմում Հ. ալ-Ասադի գլխավորությամբ քաղաքական և ռազմական մեծամասնություն ստացած ալավիները սկզբնական շրջանում առաջնորդվում էին համաարաբական շահերով:

Քեմփ-Դևիդից առաջ և հետո Միրիան անդադար փորձում էր քանակցությունների նոր փուլ մեկնարկել միացյալ արաբական պատվիրակության, ԱՄՆ-ի և ԽՍՀՄ միջև, որպեսզի խափանի հետագա քանակցությունները Եգիպտոսի և Իսրայելի միջև, սակայն Դամասկոսին այս մանևրը չհաջողվեց, և ստորագրվեց Մինայ-2-ը: Սա և հանգեցրեց Եգիպտոսի և Միրիայի հարաբերությունների դադարեցմանը²²: Սակայն

²⁰ Van Dam N., նշվ. աշխ., էջ 16:

²¹ Pollack B., Arabs at War, 2002, p. 458.

²² Միրիան մեղադրեց Եգիպտոսին այն բանում, որ նա, անցնելով Բար Լևի գիծը, չառաջացավ և հետ կանգնեց պատերազմի նախնական պայմանավորվածությունից, ինչը պատերազմում պարտության պատճառ դարձավ:

մինչև Քեմփ-Դեյդի վերջնական ստորագրումը 1979թ. Հ. ալ-Ասադը որդեգրեց «տակտիկական մերժման» քաղաքականություն՝ կարևորելով դիվանագիտական խուսանավման մեթոդը: Այս մեթոդի գրագետ կիրառման արդյունքում «Միրիան դարձել է Լիբանանի և արաբ-իսրայելական հարցերի բանալին: Չի կարելի վստահ ասել, որ Միրիան ի գործու է չեղյալ հայտարարել արաբ-իսրայելական հակամարտության մասին որևէ դրույթ, սակայն սա նաև այլևս երևակայություն չէ»²³: 1973 թ.-ի պատերազմից հետո Հ. ալ-Ասադը հասկացավ, որ բաասական գաղափարախոսությունը տապալվեց և չհանգեցրեց հաղթանակի: Դրան հետևած «Մուսուլման եղբայրների» դեմ պայքարում, լիբանանյան ճգնաժամում և ծոցի չգնաժամում ՄԱՀ նախագահը որոշեց ընթանալ նախապես ծրագրավորած և «ռազմական կոմիտեի» ընտրած ուղով՝ համաարաբական միասնությունը թողնել գուտ որպես արժեք, այլ ոչ թե նպատակ:

Կարծում ենք՝ ընդհանուր առմամբ Բ. ալ-Ասադը շարունակում է իր հոր քաղաքական ուղեգիծը, և այսպիսով՝ «ռազմական կոմիտե» կոչվող գաղտնի կազմակերպությունը հետագայում մշտապես կանգնած է եղել կուսակցության ետնաբեմում, որի նպատակն էր Բաաս կուսակցության օգտագործմամբ հասնել Միրիայի կառավարմանը մինչև կատեղծեին սեփական Բաաս: Իսկ, այսպես կոչված, նեո-բաասականները «ռազմական կոմիտեի» հետևորդներն էին, որոնք ոչ թե բարեփոխեցին Բաասի իսկական սկզբնական գաղափարները, այլ հեղափոխեցին դրանք՝ ստեղծելով «ռազմական կոմիտեի» արժեքների վրա հիմնված սկզբունքորեն նոր և հակաբաասական գաղափարների ամբողջություն:

YENGOYAN NANE

(IOS)

"THE SECRET MILITARY COMMITTEE" AS THE BACKSTAGE OF NEO-BAATHISTS

The Baath Party (The Arab Socialist Renaissance Party) was founded in 1940 on the grounds of Michael Aflaq's and Salah ad-Din al-Bitar's ideas. Having close relations with the armed forces of Syria they took part in the revolution on the 8th of March, in 1963. Its political activity was inextricably

²³ Danneels I., Syrian foreign Policy Between Rational Actor and Regime Legitimacy 1970-1994, Durham, 1994, p. 40.

linked to the "Secret Military Committee" and its underground activity. "Military Committee" was formed in around 1959, when a number of Syrian officers were moved to UAR²⁴. Although against this unity, they have always been pretending to yearn punishment for those responsible for the collapse of the UAR. After affirming their hegemony among other political forces, the Baath party began to "purify" their own cast. Thus, the split was caused not by the ideological clash. The real division was between civilian (Michael Aflaq) and military ("military committee") wings. The real power belonged to the military wing. The subsequent history would have been associated with the battle between these wings. Next confrontation was between the brain of the committee alawi Salah Jadid and a sunni Amin al-Hafez. This conflict led to a real historical clash between alawites and sunnis as social groups and serves ground for the future conflicts. This struggle for power turned into religious ideological war that which was won by the Alawi community who got the political and military majority.

²⁴ UAR was the United Arab Republic, a state formed by the union of the republics of Egypt and Syria in 1958.